Р Е Ш Е Н И Е
№ 41086

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 15 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **9816** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по жалба на Л. К. Г. срещу предписанието, обективирано в Констативен протокол № КП-26-0027076/15.07.2026 г., съставен от И. В. Д. — инспектор в Столичния инспекторат. Жалбоподателката оспорва компетентността на издателя на акта и поддържа, че предписанието не отговаря на изискванията за форма, съдържа неясни задължения и не установява основанията, поради които именно тя следва да ги изпълни. Оспорва принадлежността на посочените в протокола тръби и задължението си да извършва действия по отношение на канавката. Иска обявяване на нищожността на предписанието, а при условията на евентуалност — неговата отмяна. Претендира разноски.

Ответникът не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. В придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка, директорът на Столичния инспекторат поддържа, че констативният протокол не представлява индивидуален административен акт и не поражда правни последици за жалбоподателката, а защитата ѝ може да бъде осъществена в

евентуално административнонаказателно производство.

Съдът, след преценка на събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

На 02.06.2026 г. и 04.06.2026 г. чрез контактния център на Столична община са подадени сигнали за задържане на дъждовни води и наводняване на имота на [улица], [населено място]. С тях е поискано почистване и отпушване на отводнителното съоръжение. С писмо от 16.06.2026 г. Столичният инспекторат е изпратил сигналите на кмета на район „Овча купел“ за предприемане на действия по компетентност. По заявление на жалбоподателката от 17.06.2026 г. районната администрация е изготвила отговор от 03.07.2026 г., в който са изложени констатации относно уличната регулация, съществуващата канавка и отвеждането на дъждовните води от сградата. На 15.07.2026 г. И. В. Д. е извършил проверка на адреса и е съставил Констативен протокол № КП-26-0027076. В него са отразени констатации за канавка и PVC тръби, чрез които се отвеждат дъждовни води. На основание чл. 71, т. 14 от Наредбата за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община са дадени предписания, включително за представяне на документи и за премахване на тръби. В текста на предписанието Л. Г. е посочена като отговорна за изпълнението. Протоколът ѝ е предаден на 15.07.2026 г., като същевременно в отделното поле за предаване за изпълнение е вписано друго лице — Р. Т.. Л.. Жалбоподателката е подала възражения срещу предписанието, с които е оспорила както констатациите, така и възлагането на задълженията върху нея.

С Определение № 31746/11.08.2026 г. по настоящото дело съдът е указал на ответника доказателствената му тежест по чл. 170, ал. 1 АПК, включително за установяване на компетентността му. Изрично го е задължил да представи заповедта на кмета на Столична община по чл. 76, ал. 1 от Наредбата, въз основа на която е оправомощен да осъществява контрол и да дава предписания. Указанията не са изпълнени. До приключване на съдебното дирене такава заповед не е представена. По делото е приложена длъжностна характеристика за заеманата от ответника длъжност.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е на 29.07.2026 г., в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице, чиято

правна сфера е непосредствено засегната от оспореното предписание.

Предмет на съдебния контрол е предписанието, а не удостоверителната част на констативния протокол. С предписанието се възлага изпълнение на определени действия в посочен срок, поради което то представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. О. му в документ, озаглавен „констативен протокол“, не променя тази правна характеристика. Неоснователно е становището, че защитата срещу предписанието следва да бъде осъществена единствено в евентуално административнонаказателно производство. Правомощието за даване на предписания е уредено в чл. 77, ал. 3, т. 1 от Наредбата отделно от правомощието за съставяне на актове за установяване на административни нарушения. П. създава самостоятелно задължение за адресата, независимо дали впоследствие ще бъде реализирана административнонаказателна отговорност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 76, ал. 1 от Наредбата кметът на Столична община определя със заповед длъжностните лица, които извършват контрол за спазването и прилагането на нейните разпоредби. Именно на така определените длъжностни лица чл. 77, ал. 3, т. 1 предоставя правомощие да съставят констативни протоколи и да дават предписания със срокове и отговорници за отстраняване на констатираните нарушения. Следователно заемането на длъжност в Столичния инспекторат само по себе си не е достатъчно, за да установи правомощието на конкретния служител да издаде оспореното предписание. Необходимо е да бъде установено и определянето му по предвидения в Наредбата ред. Въпреки изричните указания на съда ответникът не е представил заповедта за оправомощаването си. Позоваването в придружителното писмо на заповед на кмета, без нейното представяне и индивидуализиране, не позволява проверка на нейното съдържание, персонален обхват и действие към датата на издаване на предписанието. Приложената длъжностна характеристика урежда служебните функции и задължения на ответника. Тя е утвърдена от директора на Столичния инспекторат и не представлява предвидената в чл. 76, ал. 1 от Наредбата заповед на кмета на Столична община. Поради това не може да замести доказването на изискуемото оправомощаване. Неблагоприятните последици от недоказването се понасят от ответника, който не е установил изпълнението на това изискване при издаването на акта. При разпределената доказателствена тежест недоказаният факт

на надлежното оправомощаване следва да се приеме за неосъществен. Поради това съдът приема, че оспореното предписание е издадено без необходимата компетентност, което обуславя неговата нищожност.

До същия извод водят и особено съществените нарушения на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК. В случая не се касае само за непълнота на мотивите или за отделни неточности, чието значение може да бъде преодоляно чрез тълкуване на акта във връзка с административната преписка. Неясно е самото съдържание на властническото волеизявление. В текста са съчетани искания за представяне на документи и за извършване на фактически действия, без да може да се установи еднозначно какво конкретно поведение се изисква, по отношение на кои съоръжения и от кое лице. Жалбоподателката е посочена като отговорна за изпълнението, докато в отделното поле за предаване на протокола за изпълнение е вписано друго лице. Не е изяснено разграничението между задълженията на тези лица, нито дали изобщо се възлагат отделни задължения. Посочването на правно основание и срок не може да замести липсата на определено и разбираемо разпореждане. Съдържанието на дължимото поведение не може да бъде извеждано чрез предположения на адресата или да бъде определяно впоследствие от контролния орган при проверка на изпълнението. Неяснотата не се отстранява и от останалите документи в преписката. Те отразяват кореспонденцията по възникналия проблем, но не позволяват да бъде възстановено еднозначно съдържанието на предписанието. Допълването му от съда би означавало съдът сам да формулира административното разпореждане вместо неговия издател. Следователно нарушението на формата е с такава тежест, че препятства установяването на ясно и определено властническо волеизявление, годно да породи конкретни задължения за адресата. Този порок също обуславя нищожността на оспореното предписание.

Предвид изложеното искането за обявяване на нищожността е основателно и следва да бъде уважено.

При този изход на спора на жалбоподателката следва да бъдат присъдени доказаните разноски в общ размер на 305,11 евро, представляващи 5,11 евро държавна такса и 300 евро заплатено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 1 във връзка с § 1, т. 6 от ДР на АПК разноските следва да бъдат възложени на Столична община като юридическото лице, в чиято структура е администрацията на ответника. Столичният инспекторат е звено на общинска

бюджетна издръжка и второстепенен разпоредител с бюджетни средства, но не е самостоятелно юридическо лице.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд — С.-град, II отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на предписанието, обективирано в Констативен протокол № КП-26-0027076/15.07.2026 г., издадено от И. В. Д. — инспектор в Столичния инспекторат, по жалбата на Л. К. Г. от [населено място].

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Л. К. Г. от [населено място], [жк], вх. Г, ет. 6, ап. 67, сумата 305,11 евро, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.